דטפי איכא למיחש לשמא תזנה

א) לקמן פו. וש"נ, ב) [דף ית.], ג) ס"א לילה, ד) ס"א

קודם אותה לילה, ה) בדפו"ר דאי, ו) ז"א

מלשון התוס', ז) במהרש"ל יש כאן טעות שכתב דאית

במקום דלית,

גליון הש"ם

כעין זה כ"מ ד' מז ע"ב ובהיפוך: תום'

ע"ג ונסיפוך: תום' ר"ה איפוך וכו' משעת

חתימה. עיין ככ"כ דף קמו ע"ב וכתום' שם ד"ה

נכנם:

הגהות הב"ח

מהני מידי דכי:

הגהות מהר"ב

רנשבורג

א] גמ' ור' יוחנן מ"ט לא אמר כריש לקיש קסבר

נתינה. עי" ב"ב דף קמו ע"ב תוד"ה נכנס אחריה

מוסף תוספות

א. ותתיר עצמה למיתה.

שיטות קלמוניס. ב. אלמא בכי הא עבדינן תקנתא, אלא פירושא כדכתיבנא. כענ״א. ג. דלא חיישינן

לא בגיטין ולא בשטרות שמא לא נמסרו ביום הכתיבה אלא אמרי

בשלמא

בא א מיי פ"א מהלכות גירושין הלכה כו סמג עשין נ טוש"ע אה"ע סימו קכו סעיף א: בב ב מיי׳ שם הלכה כו סמג שם טוש"ע שם

סעיף ח: בג ג ד מיי׳ שם טוש״ע אה״ע שם סעיף ז:

מוסף רש"י גיטין פסולין. לכתחילה. (לעיל ג:).

פסקי רי"ד

חתימה: ר״ל מ״ט לא אמר כר׳ יוחנן אמר לך זנות לא שכיחא ור׳ יוחנן מ״ט לא אמר כר״ל קסבר ר׳ יוחנן יש לבעל קיבות עד שעת (כתיבה) פירות עד שעת (כתיבה) [נתינה] פי׳ והלכך זמן כתיבת הגט לא מהני דכי אתיא למיטרף לקוחות בעיא לאיתויי שהדי אימת מטא גיטה לירה. ור״ל סבר משעת חתימה אבדם בם משנת יווי מווי אבום דקסבר אע"פ שאיחר לתתו לה עדיו בחותמיו זכין לה בפירות כשנותן לה זכתה למפרע משעת חתימה כדאמרינן (ב"מ יג.) בשטרי הלואות ומקח זכין לו הכי נמי אמרינן . גבי גט אשה לגבי פירות גבי גט אשה לגבי פיוות והלכך הזמן מודיע ואם קדמה כתיבה לחתימה ה"ל מוקדם ופסול: דאיתמר מאימתי מוציאין לפירות ר׳ יוחנן אמר משעת חתימה ור״ל אמר משעת נתינה: איפוך. ואימא ר' יוחנן אמר משעת נתינה וכו' וקי"ל ר"ל ור' יוחנן הלכה כר' יוחנן: א"ל אביי לרב יוחנן: א"ל אב"י לוב יוסף ג' גיטין פסולין ואם נשאת הולד כשר מה הועילו חכמים בתקנתם: אהני דלכתחלה לא תנשא פי׳ אחד מהן יש עליו עדים ואין בו זמן וכיון שאם נשאת הולד כשר מה הועילה תקון חכמים . . שהתקינו משום בת אחותו ליה אהני דלכתחילה לא תנשא וכיון שלכתחילה לא תנשא בו לא חתמי סהדי ואין לחוש שמא יכתוב בכתב ידו בלא עליה דהיכא דזינתה ובא להוציא גט זה בכתב ידו לא משגחי׳ ביה דאמרי׳ לחפות עליה כתבו: גזייה לזמן דידיה ויהביה ניהליה מאי א״ל לרמאי לא חיישינן פי׳ יכתוב בו כדי שיחחמו כו עליה יחתכנו וכיון שאם נשאת הולד כשר א״כ גט נשאוו ווולו כשו א כ גט כשר הוא ויחפה על בת אחותו: ואהדר לרמאי לא חיישינז מפני שהוא כבר כדי לחפות עליה ויראה לרבים דלכתחילה עשה לובים ולכונווילה עשה כדי לחפות עליה ואין אדם עושה עצמו רשע ולא חיישינו להכי: כתיב בו שבוע שנה חדש שבת מאי א"ל כשר פי' כתוב שהנתינה היא אחר הכתיבה חיישי׳ שמא יחפה ויאמר שקר שמקודם לכן נחגרשה וכן נכחב ביום ונחתם בלילה פסול אע"ג דאהני לקמיה: בו שבוע פלונית של יובל

זנות לא שביחא. פירוש זנות בעדים ובהתראה א לא שכיח אבל לא בעי למימר דשום זנות לא שכיח דהא בריש כתובות (דף ב.) תקנו שתהא בתולה נישאת ביום הרביעי שאם היה לו טענת בתולים ישכים לבית דין דחיישינן לאיקרורי דעתאב חומסתברא

מלשמא זנתה ועוד דהתם אע"ג דלא זנות לא שכיחא או ורבי יוחנן מאי מעמא לא שכיח עשו תקנה וחשו שלא תאסר אמר כריש לקיש קסבר יש לבעל פירות עד עליו עולמית ויתפסנה באיסור אבל שעת נתינה ° בשלמא לריש לקיש משום הכי הכא לא חשו אי מחייבת מיתה ולא מיקטלה כיון דלא שכיח: עד שעת נתינה. פי׳ בקונט׳ הלכך זמן כתיבת הגט לא מהני (א) דכי בעיא למיטרף בעיא לאיתויי סהדי אימת מטא גיטא לידה אע"ג דבכל שטרות אין לריך להביא עדים אימת מטא השטר לידיה אפי׳ למאן י׳ דלית ליה עדיו בחתומיו זכין לו היינו משום דלדידיה אין כותבין שטר ללוה אלא א"כ מלוה עמו בר משטרי אקנייתא כדאמרי׳ בפ״ק דב״מ (דף יג.) הלכך כיון שהיה מלוה שם אמרי׳ שמיד מסר לו אבל גט אשה כותבין לחים אע"פ שחין אשתו עמו משום עיגונא כמו כל גיטין הבאין ממדינת הים אבל קשה לר"י מהא דאמר בסוף פ"ק דב"מ (דף יט.) מלא גט אשה בשוק בומן שהבעל מודה יחזיר לחשה ופריך ניחוש דלמח כתב ליתן בניסן ולא נתן עד תשרי ואול וזבן פירי מניסן עד תשרי ומפקא ליה לגיטא דכתב בניסן ואמיא למטרף לקוחות שלא כדין ומשני כי אתיא למטרף אמרי׳ לה אייתי ראייה אימת מטא גיטא לידך ואמאי קשה

ליה טפי אההיא ברייתא מבכל גיטין שבעולם אלא משמע דוקא בגט הנמצא דאיתרע בנפילה הוא דאמר אייתי ראיה אימת מטא גיטא לידך אבל בכל גיטין אמרינן מסתמא ביום שנכתב ונחתם נמסר ואומר ר"יג דהכי פירושו עד שעת נתינה דכיון דיש לבעל פירות עד שעת נתינה לא הולרכו לתקן זמן בגט משום פירות דבאין בו זמן נמי תביא גיטה לב"ד או לעדים ויכתבו לה שמאותו יום נתגרשה וא"ת ולר׳ יוחנן™ היאך כותבין גט לאיש אע"פ שאין אשתו עמו ניחוש שמא יכתוב בניסן ולא יתן עד תשרי כדפרי׳ בפ״ק דב״מ (דף יב:) גבי כותבין שטר ללוה אע״פ שאין מלוה עמוה וי״ל דגבי כותבין שטר ללוה פריך משום דמאן דיזיף בלנעה יזיף ויש לחוש שאחר זמן ימסור לו בלנעה ויסברו לקוחות שנמסר לו משעת כתיבה אבל גט לריך עדי מסירה ואפי׳ לר׳ מאיר [דאמר עדי חתימה כרתי] אומר ר"ת דבעינן עדי מסירה דאין דבר שבערוה פחות משנים וגם מפרסמין להוליא קול שהיא פנויה וידעו לקוחות שלא נתגרשה מיום הכתיבה ויאמרו לה אייתי ראיה אימת כו' ומיהו " במשליש גט לאשתו דשמעתין ליכא למיחש לרבי יוחנן למידי ל דלא שייך למימר קלא אית ליה אלא כשמגרש ע"י שליח אבל

לא משום פירות ולא משום שמא יחפה דכיון שרואים זמן הכתיבה קודם המסירה קלא אית ליה כדאמר בסמוך אגיטין הבאין ממדינת הים וא"ת נכתב ביום ונחתם בלילה אמאי פסול הא אית ליה קלא נכתב ביום ונחתם בלילה יש לחוש שימסור לה בעלמו בלנעה לחפות עליה ולהכי לא מצי לשנויי גבי כתביה ואותביה בכיסתיה דקלא אית ליה כדמשני אגיטין הבאין ממדינת הים וא"ת ואמאי כותבין גט לאיש ליחוש שמא חזנה ויחן לה בלנעה כדי לחפות עליה וי"ל דמסתמא מיד אחר הכחיבה יתן לה דלא מקדים פורענותא לנפשיה כדמשני בסמוך גבי כתביה ואותביה בכיסתיה ": איפוד. ' ריש לקיש יא אמר משעת כתיבה פירוש ° משעת חתימה: גזייה דומן ויהביה ניהדה מאי בו'. והא דאמר בפרק ד' אחין (יבמות לא:), גבי מפני מה לא חיקנו זמן בקידושין משום דהיכי נעביד נינחיה גבי דידה מחקה ליה ופריך אי הכי גירושין נמי נימא הכי ומשני המם להצלה דידה קאתי לא כמו שפירש שם בקונטי דאי מחקה ליה קטלינן לה דמוקמינן לה בחזקת אשת איש אע"ג דאי לא מיקון זמן מלי לחפויי עלה דמספיקא לא קטלינן לה השתא דמיקון זמן אי מחקה ליה מוקמינן לה בחזקת אשת איש וקטלינן לה דהא הכא משמע דאי גזייה לזמן לא קטלינן לה דקאמר מה הועילו חכמים בחקנחם ודוחק לומר דלא פריך הכא אלא למאן דאמר משום פירי אלא אומר ר"י דהכי פירושו החם להצלה דידה קאחי הגט בא להצילה ולהעיד עליה שהיא מגורשת ולכך יראה למחוק הזמן כי סבורה שיפסול בכך אבל האמת דאי מחקה ליה לא קטלינן לה הכא לחובה דידה קאחי כלומר הקידושין באין לחייבה ולהעיד שהיא מקודשת ומחקה ליה לזמן: בתביה ואגחיה בו'. הכא לא בעי לשנויי דאהני לקמיה כדאמרינן לעיל דגבי כתב חדש שבת כיון דאהני לקמיה לא חיישי לחפויי

קא מכשיר ר"ש אלא לרבי יוחנן מאי מעמא דר"ש דמכשיר אמר לך רבי יוחנן אליבא דר"ש לא קאמינא כי קאמינא אליבא דרבנן בשלמא לרבי יוחנן היינו דאיכא בין רבי שמעון לרבגן אלא לריש לקיש מאי איכא בין רבי שמעון לרבגן פירי דמשעת כתיבה ועד שעת חתימה איכא בינייהו והא איפכא שמעינן להו דאתמר מאימתי מוציאין לפירות רבי יוחנן אמר משעת כתיבה וריש לקיש אמר משעת נתינה איפוך אמר ליה אביי לרב יוסף אג' גיטין פסולים ואם ניסת הולד כשר מה הועילו חכמים בתקנתן אהנו "דלכתחילה לא תינשא יגזייה לזמן דידיה ויהביה ניהלה מאי אמר ליה לרמאי לא חיישינן כתוב בו שבוע שנה חדש שבת מאי אמר ליה יכשר ומה הועילו חכמים בתקנתן אהנו לשבוע דקמיה ולשבוע דבתריה דאי לא תימא הכי יומא גופיה מי ידעי' אי מצפרא אי מפניא אלא ליומא ידקמיה וליומא דבתריה הכא נמי אהני לשבוע דקמיה ולשבוע דבתריה אמר ליה רבינא לרבא כתביה

עבדא. וטעמא דרבנן לקמיה מפרש: אלא לרבי יוחנן. דאמר זמן משום בת החותו היתקן: מהי טעמה דרבי שמעון דמכשיר. הא זמנין דונאי באותו טיום ועודנה אשת איש דכל זמן שלא נחתם לא ניתן לה וכשמעידין על זנותה מוליאה גיטה וכתוב בו דימאותו יום ואומרת גרושה הייתי: אליבא דר׳ שמעון לה קהמינה. דלר״ש ודהי זמן לאו משום בת אחותו איתקן אלא משום פירות: אליבא דרבנו. דמשום הכי פסלי רבנן דקא סברי זמן משום בת אחותו: בשלמא לר' יוחנן. דאמר לרבנן משום בת אחותו ולר׳ שמעון משום פירות: היינו דחיכה בין רבי שמעון לרבנן. טעמא דפלוגתייהו בהכי לרבנן פסול גט מוקדם משום בת אחותו ולר"ש כשר דקסבר זמן משום פירות איתקן והלכך גט מוקדם כשר דאי טרפא משעת כתיבה שפיר טרפה דהה נתן עיניו לגרשה: מהי חיכת. במחי פליגי וחמחי פסלי רבנן הא שפיר טרפא דהא להכי איתקן זמן: עד שעת החימה. דלרבנן לא בעיא למיטרף אלא מחתימה ואילך הלכך מוקדם פסול יי דכי מפקא ליה אתיא למיטרף מיום כתיבה דקברי

פירות הלכך אם אתיא למיטרף

לקוחות דפירות מיום כתיבה שפיר

ואותביה בו ביום נחתם: שמעינן להו. לרבי יוחנן וריש לקיש: ג' גיטין פסולין. ואחד מהס יש עליו עדים ואין בו זמן ותנן דאם ניסת הולד כשר כיון דאי עבד שפיר דמי: מה הועינו הכמים בתהנתם. משום בת אחותו ומשום פירות: אהנו דלכסחילה לא סינשא. וכיון דהכי הוא אי בעי לכתוב גט בלא זמן לחפות על בת אחותו או למכור בפירות לא כתבו ליה סופרי הדיינים ולא חתמי עליה סהדי: גוייה לומן ויהביה ניהלה. לאחר שכתב בו זמן חתכו כדי לחפות על בת אחותו או למכור בפירות ויהביה ניהלה ואמרי׳ דגט שאין בו זמן אם ניסת הולד כשר וכשמוליאתו הרי היא בחזקת מגורשת ולה מיקטלה מה הועילו חכמים בתקנתן: לרמחי לה **חיישינו**. לרמאות כזה שהוא ניכר ונגלה לא עבידי אינשי דעבדי ולא חשו רבנן להכי: כחוב בו. זמנו בשבוע פלונית של יובל ולא כתב איזו שנה או כתב שנה ולא כתב חדש או כתב חדש ולא כתב שבת או כתב שבת ולא כתב יום מאי: א"ל כשר. לכתחילה: מה הועילו חכמים בתקנתם. הא לא ממנעי מלמכתביה נהליה: לשבוע דקמיה. שאם זינתה תיהרג: ולשבוע דבתריה. לפירות שחם ימכור בהם תוליח גיטה ותגבס. ואי אפשר לפרש דלשבוע דקמיה אהני לפירות שלא תטרפם מלקוחות דבלאו זמן נמי לא טרפה דידה על התחתונה עד דמייתה ראיה דבתר גירושין זבין ולשבוע דבתרא לא מהני לזנות

לא שכית. ולא חשו בה רבנן: עד שעת נחינה. הלכך זמן כתיבת

גט לא מהני מידי דכי אתיא למיטרף בעיא לאתויי סהדי אימת

מטא גיטא לידה: משום הכי מכשר ר' שמעון. בגט מוקדם

כדחמר לקמןם קסבר ר' שמעון כיון שנתן עיניו לגרשה שוב חין לו

דלא תיקטול דבלאו זמן נמי לא מיקטלה דספק נפשות להקל: ואומביה

ואנחיה

ונחתם, [והכא]. תוס׳ הרא״ש. T. למאי דפרישית דבסתם גיטין לא מצי למימר אייחי ראיה אקנייתא לה בשטרי לה בשטר אקנייתא [דמשעת קנין שעבודי משעבד נפשי׳. רשנ״h], דחוב הוא שייך בגט, לאשה. תוס' הרח"ש. 1 דלא מיבעיא לר"א דאמר עדי מסירה כרתי דאפי' חתימי סהדי בגט דאפי׳ חתימי סהדי בגט אכתי בעי עדים בשעת מסירה וכו' אלא. מוס' הלח"ש. ז. וכיון שיש עדים בשעת מסירה וחזו הרח"ש: א"נ שע"י הקול הכל זוכרין יום מסירתו. רשב״א. ח. ברשב״א כתוב: שמשליש וכל גט שלא נימסר ביום הכתיבה הם שוים. ועי' פנ"י שאומר אי לאו דמסתפינא היה נראה להגיה ומש״ה במקום ומיהו. ועי׳ אחר כתיבתו עד שיתננו לה. לשנ"ל. י. ר' יוחנן אמר משעת נתינה. ריטב״ח. יא. אליכא דרבנן. ליטנ״6. יב. אלא שהזמן מרווח ויכול לחפות בזמן עצמו. מוס" הלח"ח יג. דלא ידעינן אי מצפרא אי מפניא. מוס' הלח"ש. יד. לא נתגרשה בזמן הכתוב בגט. מוס' הלח"ש.

שהכתיבה והנתינה כי הדדי נינהו יב כמו ביומא גופאיג כדאמרינן לעיל אבל גבי כמב ואנחיה בכיסתיה וגיטין הבאין ממ״ה יד